

Cvetna nedelja.

Otroci! Jutri je za vas vesel dan, jutri je cvetna nedelja. Dobro vém, da ste si že danes prinesli polno naročje mačic in zelenega beršlina, sedeli ste v izbi in vezali bútarice ter je lepo okinčali z zelenim beršlinom. Mati vam so prinesli pozlačenih orehov in šišek, rudečih jabelk in pomoranc in vam je so navezali na bútare. Kaj ne? to je bila lepota, skakljanje in veselje! — Da, da, začetek vseh velikonočnih veselje je že cvetna nedelja, to vém tudi jaz kedarkoli se spomnim vesele mladosti.

Pridni mladenči že en dan poprej pripravljajo iz verbovih vejic vi-

soke in tenke butare, ki je povijó z zelenim beršlinom in olepšajo s spomladanskimi cveticami; verh bútare nataknejo

šopek oljke in navežejo vse polno leporudečih in rumenih jabelk, kar se med zeleni beršlin prav lepo podá. Ali ni znabiti res takó? — In koliko nedolžnega veselja bote imeli še le jutri na cvetno nedeljo, na dan blagoslovljenja lesá, ko bote s krasnimi bútarami veselo šli proti cerkvi, ktera je ta dan lepemu zelenemu vertu podobna. Le varite, da vam kdo po butari ne udrihne, kajti to bi bila velika škoda. — Ali pa tudi véste, ljubi otroci, kaj cvetna nedelja pomeni? Cvetna nedelja je zadnja postna in zadnja predvelikonočna nedelja. S cvetno nedeljo začnemo obhajati spomin Jezusovega terpljenja in se spominjamo posebno onega veselega dné, ko je naš izveličar Jezus Kristus na oslici sedé prijezdil zadnokrat v mesto Jeruzalem, da pokaže svojo največo oblast, ktero ima v nebesih in na zemlji. In glej! komaj se je približal jeruzalemskemu mestu, že mu hitijo naproti stari in mladi, da pozdravijo svojega kralja in učenika. Nekteri sekajo veje iz dreves in nastiljajo ž njimi pot, drugi zopet razgrinjajo svojo praznično obleko po tléh, da bi vredno in spodobno počastili prihod Gospodov. Iz tisoč in tisoč ust se razlega veselo pozdravilo: „Hosána sinu Davidovemu, visokohvaljen, ki pride v iménu Gospodovem!“ Zares vesel in veličasten dan v Jeruzalemu in presrečno ljudstvo, ki tako lepo slavi svojega Gospoda. Toda čez malo dni pozneje, to je, na véliki petek, kaka sprememba! Ljudstvo, ki je malo poprej sprejelo Jezusa z največo rádostjo in veseljem, ne pozdravlja ga več kot sinú Davidovega in kralja Judov, marveč na ves glas upije: „Proč ž njim! Križaj,

križaj ga!“ To je omahljivo judovsko ljudstvo, ki komaj čaka onega trenutka, da Jezus prelije svojo drago kri na lesu svetega križa.

Spómnite se tedaj jutri, ko bote prinesli v vežo božjo krasno okinčane oljke in bútarice, tistega veselega dné v Jeruzalemu, ko je še ljudstvo svojo praznično obleko in zelene veje pokladalo po tléh, da vredno počasti svojega kralja, ter ne pozabite nikoli, kako visoko čast in hvalo ste tudi vi dolžni Jezusu, ki vas je s svojo drago kervjo na lesu svetega križa odrešil od večnega pogubljenja. Oljka, ki jo bote imeli v butarah, je pa tudi znamenje in podoba mirú in sprave, katero nam je on skoz svojo smert in terpljenje pridobil. Zelene vejice nas opominjajo, da se mora naše staro grešno življenje v pravej, resničnej pokori ozelenéti, da ne smemo biti podobni suhim vejam, marveč sadonosnim drevesom, ktera dober sad prave pokore obrodijo.

T.

Pošteni Indijan.

Indijan je prosil svojega soseda, da bi mu dal malo tobaka. Ta seže v žep in mu ga dá polno perišče. Drugo jutro pride Indijan zopet k svojemu sosedu in mu prinese nazaj tolar, ktereга je najdel med tobakom. Ko so mu pa nekteri svetovali, da naj obderži denar, položi rokó na sercé rekoč: Tu pri serci imam dobrega in hudobnega človeka. Dobri mi je rekel: „Denar ni tvoj, daj ga nazaj njegovemu lastniku.“ Hudobni človek pa je rekel: „Dali so ti ga in tvoj je.“ Dobri človek reče dalje: „Ni rés; tobak je tvoj, a denar ne.“ Hudobni nadaljuje zopet: „Ne bodi neumen in nepokojen, ampak pojdi in kupi si žganja za-nj.“ Res nisem vedel, kaj bi storil; poslednjič se vležem v posteljo, da bi se umiril; pa hudobni in dobri človek sta se vso noč kregala takó, da nisem imel poprej miru, dokler nisem oddal denarja pravemu gospodarju.

L.

Kako se je nekdo naučil očenaš moliti.

Bogat kmetič pride k spovedi. Spovednik ga vprašajo, če zná očenaš. „Ne znam ga“ odgovori kmet, „mnogokrat mislil sem se ga na učiti, pa nikoli se nisem pripravil k učenju.“ Spovednik ga dalje vprašajo če umé pisati ali brati. „Tudi tega ne znam“ pravi kmet. — „Kako si tedaj zapomnite vse svoje dolžnike, kterim dajéte denar in žito, ako ne umete niti pisati niti brati?“ vprašajo duhoven. Kmet z ramami majaje odgovori: „Tega jaz pač sam ne vém, kratko, zapomnim si je.“ Duhoven nadaljujejo: „Naložite si v pokoro, posejevati revnim ljudém žita, katero vam poverniti obljubijo po žetvi!“ „Rad storim kakor vkažete“ pravi kmet, ter odide. — Čez malo časa pošljejo duhoven kmetu reveža, kateri je bil po vasi čisto neznan. Revež ga naprosi, da bi mu posodil dva vagana reží. „Kako se pišeš?“ vpraša kmet reveža. Revež mu odgovori: „Oče naš.“ „Ktereга rodu?“ vpraša dalje kmet. „V nebesih, je moj ród“ odverne revež.